

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatelky: **QINN INVEST s.r.o.**, se sídlem Mánesova 4757, Chomutov, zast. Mgr. Radkem Hladkým, advokátem, se sídlem Národní 973/41, Praha, proti odpůrci: **město Hlučín**, se sídlem Mírové náměstí 23, Hlučín, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Hlučína, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 7. 2018, č. j. 76 A 3/2018 - 18,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 7. 2018, č. j. 76 A 3/2018 - 18, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Navrhovatelka se návrhem doručeným dne 11. 7. 2018 Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Hlučína (dále také jen „opatření obecné povahy“).

[2] Krajský soud v záhlaví specifikovaným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) návrh pro opožděnost odmítl.

II.

[3] Proti tomuto usnesení nyní navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku včasnosti jí podaného návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť nezohlednil přechodná

ustanovení obsažená v části třicáté druhé, konkrétně v čl. XXXVIII, bodu 3., zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 225/2017 Sb.“). Je přesvědčená o tom, že návrh podala včas, ve lhůtě stanovené uvedeným přechodným ustanovením.

III.

[5] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí se závěrem krajského soudu o opožděnosti stěžovatelkou podaného návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Ze správního spisu se podává, že opatření obecné povahy – Územní plán Hlučína vydalo zastupitelstvo města Hlučína dne 21. 2. 2017. Jelikož veřejná vyhláška oznamující jeho vydání byla vyvěšena na úřední desce Městského úřadu Hlučín dne 8. 3. 2017, nabylo v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy účinnosti dne 23. 3. 2017 (patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky).

[9] Podle § 101b odst. 1 s. ř. s., ve znění do 31. 12. 2017, bylo možné podat návrh na zrušení opatření obecné povahy do 3 let ode dne, kdy toto opatření nabylo účinnosti. S účinností od 1. 1. 2018 však již uvedené ustanovení zakotvuje jednoroční lhůtu k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Novelizace tohoto ustanovení byla provedena zákonem č. 225/2017 Sb., a to konkrétně jeho čl. XXXVII, bodem 2.

[10] V čl. XXXVIII, bodě 3. téhož zákona zákonodárce stanovil pravidlo pro určování počátku běhu lhůty k podání návrhů na zrušení opatření obecné povahy v případech, v nichž nastala účinnost opatření obecné povahy přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. před 1. 1. 2018. Podle uvedeného článku *„běží lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*

[11] Důvodová zpráva k uvedenému přechodnému ustanovení dodává, že *„[p]okud uplyne lhůta 3 let pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je opatření již nepřezkoumatelné; pokud uplyne v období kratším než 1 rok, je možné návrh na zrušení opatření obecné povahy podat jen v období do uplynutí tříleté lhůty od vydání opatření obecné povahy; pokud by podle dosavadních předpisů uplynula lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy za dobu delší než 1 rok od nabytí účinnosti tohoto zákona, zkracuje se lhůta pro podání návrhu na 1 rok od nabytí účinnosti zákona.“*

[12] Je zjevné, že formulace v odst. [10] citovaného čl. XXXVIII, bodu 3. zákona č. 225/2017 Sb., je z jazykového hlediska vyjádřena poměrně složitě. Za použití logického a teleologického výkladu s ohledem na obsah důvodové zprávy (i přes její jisté jazykové nedůslednosti) k právě uvedenému zákonu lze pro účely posouzení zákonnosti napadeného usnesení uvedený článek vyložit tak, že pokud nabylo opatření obecné povahy účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (před 1. 1. 2018), a přitom by lhůta k podání návrhu na jeho zrušení podle dosavadních předpisů uplynula za dobu delší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., zkracuje se lhůta pro podání takového návrhu na 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
[13] V projednávaném případě, jak již shora uvedeno, nabylo opatření obecné povahy účinnosti dne 23. 3. 2017, tedy před tím, než dne 1. 1. 2018 nabyl účinnosti zákon č. 225/2017 Sb. Lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s., ve znění do 31. 12. 2017, v délce tří let ode dne nabytí účinnosti napadeného opatření obecné povahy by (nebýt novelizace provedené zákonem č. 225/2017 Sb.) uplynula dne 23. 3. 2020. To znamená za dobu delší než 1 rok po dni nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb. Z dikce čl. XXXVIII, bodu 3. tohoto zákona tedy vyplývá, že návrh na zrušení opatření obecné povahy mohl stěžovatel podat ve lhůtě jednoho roku ode dne účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., tj. od 1. 1. 2018.

[14] Jelikož stěžovatelka podala návrh na zrušení opatření obecné povahy dne 10. 7. 2018 (čl. 15 spisu krajského soudu), učinila tak včas. Krajský soud pochybil, pokud návrh stěžovatelky odmítl pro opožděnost.

V.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude krajský soud vázán vysloveným právním názorem kasačního soudu podle § 110 odst. 4 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v konečném rozhodnutí (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu